

„Legye

tek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.” (Lk 6,36)

Lukács elbeszélése szerint Jézus, miután meghirdette tanítványainak a boldogságokat, arra a gyökeres fordulatra hívja őket, hogy testvérként szeressenek minden embert, még akkor is, ha az ellenségükről van szó.

Jézus jól tudja, és el is magyarázza, hogy azért vagyunk testvérek, mert egyetlen Atyánk van, aki mindig gyermekei elébe siet.

Kapcsolatba szeretne lépni velünk, felelősségre hív, de ugyanakkor szeretetével kísér, gyógyít, táplál minket, anyai együttérzéssel és gyengédséggel fordul felénk.

Isten irgalmas, személyesen fordul oda minden emberi teremtményhez, bármilyen törékeny legyen is, sőt előnyben részesíti, aki az út szélére szorul, akit kizárnak vagy visszautasítanak.

Az irgalmas szeretet teljesen be tudja tölteni a szívünket, és aztán kiárad a többiekre, a szomszédokra ugyanúgy, mint az idegenekre, vagy a körülöttünk élő emberekre.

Mivel Isten gyermekei vagyunk, hasonlíthatunk rá abban, ami rá jellemző: ő szeret, befogad és ki tudja várni, mikor jön el az alkalmas pillanat a másiknál.

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Sajnos a személyes életünkben és a körülöttünk élő társadalomban is egyre inkább féktelen versengést tapasztalunk, kölcsönös gyanakvást, alaptalan ítélkezést, és félünk a másiktól. Felgyülemlik a harag, és összecsapáshoz, háborúhoz vezet.

Mi keresztények haladjunk határozottan az árral szemben és tegyünk tanúságot: legyünk szabadok önmagunktól és a körülményektől, és kezdjük el újrászöni az elszakadt vagy széthullott kapcsolatokat a családjunkban, a munkahelyünkön, a plébániánkon vagy a pártunkban, a politikában.

Ha rosszat tettünk valakinek, kérjünk bátran bocsánatot és menjünk tovább. Ez nagyon elismerésreméltó tett.

És ha valaki tényleg megbántott bennünket, próbáljunk megbocsátani neki, készítsünk neki újra helyet a szívünkben, lehetővé téve számára, hogy begyógyítsa a sebet.

Mit is jelent a megbocsátás?

„A megbocsátás nem elfelejtés [...], nem gyengeség [...], nem azt jelenti, hogy nem tulajdonítunk jelentőséget annak, ami súlyos, vagy jónak mondjuk azt, ami rossz [...], nem közömbösség. A megbocsátás az értelem fényével szabadon akart tett, ami azt jelenti, hogy elfogadjuk a testvért úgy, ahogy van, annak ellenére, hogy rosszat tett velünk, mint ahogy Isten is elfogad bennünket bűnösöket, hibáink ellenére is. A megbocsátás azt jelenti, hogy nem válaszolunk sértéssel a sértésre, hanem Pálra hallgatunk: »Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.«[1]” [2]

Ilyen nyitott szívet nem lehet rögtönözni. Mindennapos gyakorlatozás eredménye ez, folyamatos növekedés istengyermeki mivoltunkban, de főleg az Atya ajándéka, amit tőle lehet és kell kérnünk.

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Egy fiatal Fülöp-szigeteki lány meséli: „Még csak tizenegy éves voltam, amikor megölték apukámat, de nem szolgáltatnak igazságot, mert szegények voltunk. Felnőve jogot tanultam, mert édesapám haláláért elégtételt szerettem volna kapni. Istennek azonban más volt a terve velem. Egyik kollégám meghívott egy találkozóra olyan emberek közé, akik komolyan élik az evangéliumot, amit én is elkezdtem.

Egy napon arra kértem Jézust, tanítson meg konkrétan is megélni az igéjét: »Szeressétek ellenségeiteket«[3], mert úgy éreztem, hogy még fogva tart a gyűlölet azok iránt az emberek iránt, akik végeztek édesapámmal. Másnap a munkahelyemen összetalálkoztam a banda vezérével. Mosolyogva köszöntem neki, és megkérdeztem tőle, hogy van a családja. Ez zavarba ejtette, de engem még inkább, amiatt, amit tettem.

Oldódni kezdett bennem a gyűlölet, és lassan átalakult szeretetté. De ez még csak az első lépés volt. A szeretet találékony: Arra gondoltam, hogy a banda minden tagjának meg kell bocsátanunk. Bátyámmal elmentünk meglátogatni őket, hogy helyreállítsuk a kapcsolatot velük, és tanúságot tegyünk Isten szeretetéről irántuk! Egyikük bocsánatot kért tőlünk azért, amit tett, és kérte, hogy imádkozzunk érte és a családjáért.”

Letizia Magri

[1] vö. Róm 12,21

[2] vö C. Lubich, *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1993/4, p.56.

[3] vö. Mt 5,44; Lk 6,27

